

Arrest

nr. 64 318 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat K. VAN BELLINGEN, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 oktober 2010 en heeft zich op 29 oktober 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 februari 2011.

1.3. Op 8 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Ghasghai afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. Na uw legerdienst ging u op 1/2/1387 (Iraanse kalender; stemt overeen met 20 april 2008 in de Gregoriaanse kalender) alleen wonen. U huurde een appartement in een gebouw waar u nog één bovenbuur, een zekere F.(...) en zijn echtgenote, had. U kende hem niet goed, want u voerde enkel een aantal beleefdheidsgesprekjes met hem en, gezien u een moto had, vervoerde u hem voor de presidentsverkiezingen van juni 2009 een aantal keer. U wist dat hij een aanhanger was van Moussavi die af en toe samen met zijn vrienden posters van Moussavi droegen. Zelf was u nooit politiek actief en nam u nooit deel aan een (politieke) manifestatie. Voor de verkiezingen had u geen problemen. Na de verkiezingen, op 26 of 27/3/1388 (16 of 17 juni 2009), kwam u thuis en merkte u dat zes mensen uw bovenbuur, zijn echtgenote en drie vrienden arresteerden. Toen u begreep dat één van de aanwezige agenten u ook wilde handboeien, duwde u hem weg en nam u de benen. Aan de deurnitgang van uw woning stond nog een soldaat die de wacht hield. U slaagde erin hem te snel af te zijn door hem te duwen. U vluchtte de steeg uit en contacteerde uw broer. Hij stelde u voor dat u bij een vriend van hem kon onderduiken. Twee dagen later vernam u via uw broer dat de autoriteiten bij u thuis langsgesproken waren op zoek naar u. Ze toonden aan uw ouders een foto waarop u samen met F.(...) op uw moto te zien was. Toen werd er eveneens bij uw ouders een huiszoeking uitgevoerd. Sindsdien verbleef u een vijftal maanden in een boomgaard. Daarna trok u naar Kazeroun, waar u een tijdje de plaatselijke landbouwers hielp. Intussen vernam u dat de autoriteiten u nog steeds zochten. Zo werd uw vader een vijftal keer voor ondervraging meegenomen en werd uw moeder een keer door het Ettelaat (Ministerie van Informatie) ondervraagd. Er werden vragen over u gesteld. Ook kwam er een convocatie en een verwittiging bij uw ouders toe. Gezien u merkte dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek waren, besloot u Iran te verlaten en kwam u naar België, waar u op 29 oktober 2010 een asielaanvraag indiende. Sindsdien hadden uw familieleden in Iran geen problemen meer, vermoedelijk omdat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren van uw vlucht naar het buitenland. Wel werd er ongeveer een maand voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal een arrestatiebevel afgeleverd. De autoriteiten gaven toen aan dat u gezocht werd naar aanleiding van uw politiek actieve bovenbuur. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat u vreest dat u, nadat u meermaals een lift aan F.(...) gegeven heeft, door de Iraanse autoriteiten vervolgd zal worden. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboortboekje); uw originele rijbewijs; uw originele mellikaart (nationale kaart); uw originele legerdienstkaart; en een kopie van de convocatie uitgereikt door de Algemene Rechtbank van Shiraz op 6/4/1388 (27 juni 2009).

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding van het feit dat u uw buurman F.(...), sympathisant van Moussavi, meermaals een lift aangeboden heeft, door de Iraanse autoriteiten vervolgd wordt. Ter staving hiervan legde u immers een kopie van een convocatie, die uw familie u gefaxt heeft, neer. U gaf aan dat het origineel, net als uw mellikaart, uw rijbewijs en uw legerdienstkaart, bij uw familie in Iran achtergebleven was. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd om de originele convocatie voor te leggen. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS, p. 3; p. 8). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is, u deze originele convocatie nog steeds niet heeft neergelegd noch dat u aan het Commissariaat-generaal een plausibele verklaring heeft meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans slaagde u er wel in na het gehoor uw originele mellikaart, uw originele rijbewijs en uw originele legerdienstkaart uit Iran te laten overkomen. Het feit dat u de originele convocatie niet neerlegt, werpt dan ook ernstige twijfels op aangaande de authenticiteit van dit document. Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat uit de resultaten van een inhoudelijk onderzoek van de door u neergelegde kopie van deze convocatie blijkt dat er niet voldaan is aan een aantal voorname vereisten. Door dit document, dat niet de minste bewijskracht bevat en dat de kern van uw relaas omvat, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Hierdoor kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas in het algemeen en aan uw bewering dat er, omdat u enkele keren een buurman vervoerde, een juridische procedure tegen u zou lopen in het bijzonder.

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit een aantal merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnen. Zo is uw beweerde ontsnapping niet

meteen aannemelijk. Het is immers weinig waarschijnlijk dat u, als ongewapend persoon, erin zou slagen om een gewapende agent en een gewapende soldaat probleemloos voorbij te snellen om u aldus uit een bijzonder hachelijke situatie te redden (CGVS, p. 10; p. 12). Het is voorts hoogst bevreemdend dat, hoewel u ervan uitging dat de autoriteiten bij ondervragingen "niet lief zijn", u nooit aan uw vader, die meermaals door de autoriteiten ondervraagd werd, gevraagd heeft hoe hij tijdens zijn ondervragingen behandeld werd. U verklaarde in dit verband dat u dat toen niet zo belangrijk vond (CGVS, p. 6; p. 11). Dat u hierover geen informatie had en dit niet belangrijk vond, hoewel het hier om een element gaat dat deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Ten slotte is het merkwaardig dat de Iraanse autoriteiten zich zoveel moeite – er werd een huiszoeking verricht, uw vader en uw moeder werden meermaals ondervraagd en er werden verschillende gerechtelijke documenten afgeleverd – zouden getroosten om u, een apolitieke Iraniër die nooit aan manifestaties deelnam (CGVS, p. 11-12), te lokaliseren en op te pakken. Dat dit onwaarschijnlijk overkomt, blijkt overigens tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hierin komt naar voor dat de Iraanse autoriteiten voornamelijk bekende figuren uit de omgeving van Moussavi en leden van burgerrechtenformaties viseren. Zo worden ondermeer journalisten, studenten, academici, burgerrechtenactivisten en rouwende moeders vervolgd.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof meer aan uw beweerde problemen kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze tonen immers enkel uw identiteit en uw nationaliteit aan. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van de zaak

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de materiële motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is. Verzoeker benadrukt dat hij reeds tijdens het gehoor gesteld heeft dat hij geen enkele zekerheid had of hij de convocatie in origineel zou kunnen bijbrengen en uit het enkele feit dat hij slechts een kopie heeft bijgebracht niet besloten kan worden tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Voorts trekt hij de resultaten van het inhoudelijk onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar de authenticiteit van de kopie van zijn oproepingsbrief in twijfel. Verzoeker vervolgt dat zijn feiten en problemen bevestigd worden na de presidentsverkiezingen in 2009 en de motivering van de bestreden beslissing niet aantoonde waarom het onmogelijk is dat hij zou gevlucht zijn. Bij zijn vader informeerde

verzoeker wel degelijk over de oproepingen vanwege de Iraanse autoriteiten maar informeerde hij niet over de behandeling gedurende de ondervragingen omdat dit te pijnlijk was. Verzoeker argumenteert dat ten onrechte verwezen wordt naar bepaalde categorieën van mensen uit de omgeving van Moussavi, en stelt dat deze opsomming niet beperkend mag worden geïnterpreteerd en hij hand- en spandiensten heeft geleverd aan zijn buurman, aanhanger van Moussavi en dus duidelijk kan geïnterpreteerd worden door de Iraanse autoriteiten. Bij de beoordeling van de vervolgingsgrond doet het niet ter zake of verzoeker in werkelijkheid raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging aangezien het doorslaggevend is dat deze kenmerken hem door de actor, zijnde de Iraanse autoriteiten, worden toegeschreven wegens zijn contacten met de buurman, aldus verzoeker. Hij besluit dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing dan ook niet deugdelijk zijn en hij in zijn land van herkomst wel degelijk een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming omdat hij als Iranee het risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij wijst er, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nog op dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op de problematiek over de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van personen die na een negatieve asielaanvraag terug naar Iran moeten keren.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij naar aanleiding van het feit dat zijn buurman F., sympathisant van Moussavi, meermaals een lift aangeboden heeft, door de Iraanse autoriteiten vervolgd wordt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat hij (i) slechts een kopie van de oproeping van de Iraanse autoriteiten heeft neergelegd, (ii) uit de resultaten van een inhoudelijk onderzoek van deze oproeping blijkt dat er niet voldaan is aan een aantal voornamen vereisten, (iii) zijn beweerd ontsnapping aan gewapende personen niet aannemelijk is, (iv) het bevreemdend is dat hij nooit aan zijn vader zou gevraagd hebben hoe hij tijdens zijn ondervragingen werd behandeld vermits hij ervan op de hoogte was dat de autoriteiten bij ondervragingen "niet lief" zijn, (v) het merkwaardig is dat de Iraanse autoriteiten zich zoveel moeite getroosten om verzoeker, een apolitieke Iranier die nooit aan manifestaties deelnam, te lokaliseren en op te pakken, temeer uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten voornamelijk bekende figuren uit de omgeving van Moussavi en leden van burgerrechtenformaties viseren, en (vi) de door hem neergelegde documenten slechts zijn identiteit en nationaliteit aantonen, doch bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert blijkt uit de lezing geenszins dat uit "het enkele feit" dat hij slechts een kopie van de oproeping voorlegt, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zomaar afleidt dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten of de resultaten van het onderzoek. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

3.4. Waar verzoeker voorhoudt dat hij reeds tijdens zijn gehoor gesteld had dat hij geen enkele zekerheid had of hij zijn oproeping in origineel zou kunnen bijbrengen omdat deze zich bij zijn familie in Iran bevindt, gaat hij eraan voorbij dat hij in tussentijd andere documenten, waaronder zijn originele melikaart, zijn origineel rijbewijs en zijn originele legerdienstkaart die zich volgens zijn verklaringen bij zijn familie in Iran bevonden, voorlegt (CGVS, gehoor p. 8). Verzoeker heeft derhalve geen enkele valabele reden aangehaald waarom de originele oproepingsbrief niet in originele vorm wordt voorgelegd.

Daarenboven blijkt uit het onderzoek van het document (AD stuk 14: CEDOCA-antwoorddocument IR2011-002w van 28 februari 2011) het volgende: *“bevreemdend (is) dat betrokkene moet verschijnen op het Parket, negende kamer te Shiraz, terwijl de oproepingsbrief wordt uitgegeven door de derde kamer van de Algemene Rechtbank te Shiraz. Het kan niet dat de algemene rechtbank oproept om te verschijnen op het Parket. Betrokkene dient zich aan te melden drie dagen na de betekening. In dit geval dient de datum van de betekening op het document te staan.”*.

Verzoeker trekt deze bevindingen in twijfel door te stellen dat deze oproepingsbrief niet in concreto werd voorgelegd voor authenticatie aan Iraanse advocaten (zie bovenvermeld document p. 1: *“de authenticatie van het door betrokkende neergelegde document gebeurde aan de hand van informatie ingewonnen door een Cedoca-researcher bij twee Iraanse advocaten”*) en dat de laatste update van deze ingewonnen informatie dateert van augustus 2010 en hij pas op 29 oktober 2010 naar België kwam. De Raad wijst erop dat de oproepingsbrief gedateerd is 27 juni 2009 en dat indien verzoeker kritiek heeft op de resultaten van het onderzoek uitgevoerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van informatie ingewonnen door een Cedoca-researcher tijdens een missie bij twee Iraanse advocaten, verzoeker minstens concrete toelichtingen moet geven betreffende de eventuele onjuistheid van de resultaten.

Tot slot wijst de Raad erop dat aan documenten die worden voorgelegd, in casu een oproepingsbrief van 27 juni 2009, slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend in de mate een coherent en waarachtig/geloofwaardig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is.

3.5. Blijkens de lezing van de motieven van de commissaris-generaal slaagt verzoeker er immers niet in om de door hem voorgehouden asielfeiten aannemelijk te maken aan de hand van zijn verklaringen, en hij onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ondergraven. Daargelaten of verzoeker de agent of de soldaat zou zijn ‘voorbij gesneld’, of hen beiden zou hebben ‘weggeduwd’, wordt vooreerst in de bestreden beslissing wel degelijk verantwoord waarom het niet aannemelijk is dat verzoeker er zou in geslaagd zijn te ontsnappen toen agenten en soldaten zijn buurman en hemzelf kwamen arresteren, met name omdat hij ongewapend was in tegenstelling tot de gewapende agent en de gewapende soldaat. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat er ook nog vier andere gewapende mannen aanwezig waren (CGVS, gehoor p. 11), hetgeen de ongeloofwaardigheid van verzoekers ontsnapping onderstreept.

3.6. Waar verzoeker, onder verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het gehoorverslag, opmerkt dat het niet onaannemelijk is dat hij zich niet exact geïnformeerd heeft naar hoe zijn vader werd behandeld gedurende zijn ondervragingen omdat *“de autoriteiten bij de ondervragingen niet lief zijn”* en het dan ook te pijnlijk was voor hem om dat te vragen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het niet aanvaardbaar is dat verzoeker in zijn verklaringen ook vermeldde dat hij het niet belangrijk vond om dit te vragen aangezien het om een element gaat dat deel uitmaakt van de kern van zijn vervolgingsvrees door de Iraanse autoriteiten en dat dan ook verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas. Deze motivering wordt door verzoeker niet ontkracht door zijn opmerking.

3.7. Wat verzoekers profiel betreft en het risico dat hij zou lopen geïdoleerd te worden door de Iraanse autoriteiten voor oppositieactiviteiten stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele politieke activiteit had, tewerkgesteld was als arbeider (bezetter in gips – “doodgewone arbeider”), nooit enig probleem heeft gekend met de Iraanse autoriteiten en nooit werd veroordeeld, zodat het bij gelegenheid louter

vervoeren van zijn buurman, sympathisant van Moussavi - in de mate daar al enig geloof aan kan gehecht worden -, bezwaarlijk kan worden aangemerkt als het leveren van hand- en spandiensten aan een Moussavi sympathisant. In de gegeven omstandigheden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten voornamelijk bekende figuren uit de omgeving van Moussavi en leden van burgerrechtenformaties viseerden na de verkiezingen van juni 2009 zoals journalisten, studenten, academici, burgerrechtenactivisten en rouwende moeders, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besluit dat *"(...) het merkwaardig (is) dat de Iraanse autoriteiten zich zoveel moeite – er werd een huiszoeking verricht, uw vader en uw moeder werden meermaals ondervraagd en er werden verschillende gerechtelijke documenten afgeleverd – zouden getroosten om u, een apolitieke Iraniër die nooit aan manifestaties deelnam (CGVS, p. 11-12), te lokaliseren en op te pakken."*

Verzoekers verwijzing naar artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet, met name dat het bij de beoordeling van zijn vervolgingsvrees niet ter zake doet of hij in werkelijkheid raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging aangezien het doorslaggevend is dat deze kenmerken hem wel door de actor, zijnde de Iraanse autoriteiten, worden toegeschreven wegens zijn contacten met de buurman, is dan ook niet relevant aangezien verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat deze kenmerken hem door de Iraanse autoriteiten worden toegeschreven.

3.8. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

3.9. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker van oordeel is dat hij als Iranees *"het risico (loopt) blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijk of vernederende behandelingen"* en derhalve een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, doch dat hij geen concrete elementen aanbrengt waarom hij dit reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar hij nog opmerkt dat de bestreden beslissing niet ingegaan is op de problematiek van de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van mensen die gedwongen moeten terugkeren naar Iran na een negatieve asielaanvraag, merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. De Raad merkt nogmaals op dat het de taak is van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar Iran. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf en het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Verzoeker toont ook thans met het argument dat de commissaris-generaal niet is ingegaan op de problematiek van gedwongen terugkeer na een negatieve beslissing niet aan dat hij door de loutere afwijzing van zijn asielaanvraag in het buitenland een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op alle gegevens uit het administratief dossier, op de

algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken, waaronder het onderzoek naar de bewijskracht van het voorgelegde stuk. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker uitgebreid op het Commissariaat-generaal werd gehoord en dit in het bijzijn van een tolk en zijn raadsman zodat het zorgvuldigheidsbeginsel door de commissaris-generaal wel degelijk in acht werd genomen.

3.12. De bestreden beslissing is gesteund op meerdere motieven zoals blijkt uit het punt 3.2. en de motivering in de bestreden beslissing is omstandig en correct ontwikkeld en moet als een geheel worden gelezen, waarbij het niet is vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet kunnen dragen. De Raad besluit derhalve dat de bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er niet in de weerhouden motieven te weerleggen of te ontkrachten en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS